

Ἄθῆνα ξέρεις τί θά 'πῆ; ... ἴστον καφρονέ χουζοῦρι, ἴστη ντάλα τοῦ μεσημεριοῦ λωποδυτῶν ἀμάκες, Χρηματοστήριο, γροθιαίς, κλεφτομεσίτου μούρη, κοκόταις μέσ' ἴστης ἀμαξιαίς, παντιέραις, σακκάραις. Κληροναρίο, παρόσημο, γαλόνη κάθε μῆνα, αὐτό θά 'πῆ **Ῥωμαϊκό**, αὐτό θά 'πῆ **Ἄθῆνα**.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καί πάλιν ἡ κατάστασις τοῦ μεγαλειτέρου μας ἀσθενοῦς κρισιμωτάτη. Ἐνῶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης παρατηροῦντο ὡχρὰ συμπτώματα βελτιώσεως, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεφάνη πάλιν ὁ καταπονῶν τὸν γέροντα πυρετὸς ἀναχθεὶς ὑπὲρ τοὺς 39 βαθμούς, ἀφαιρέσας τὸν ὕπνον μέχρι τῆς πρωίας καὶ πολλὴν προξενήσας ἀγωνίαν. Τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς χθὲς ὁ πυρετὸς ὑπέστη ὕψισιν καὶ ὕπνωσεν, ἀφυπνισθεὶς μετ' ὀλίγας ὥρας με ἀσθενέστερον πυρετὸν (β. 38,5) εἰς τοὺς ἰατροὺς ἔκρυψε τὴν πραγματικὴν του κατάστασιν, ἀγνοοῦμεν δικαί, εἰπὼν ὅτι πέρασε πολὺ καλά. Περὶ μεσημβρίαν ἐζήτησε κ' ἔφαγε τεμάχιον μπεκάτσας, ἦν ἐπρομήθευσεν ὁ φίλος Κυβερνήτης Πετιμεζᾶς. Οἱ ἰατροὶ εὔρον τὴν κατάστασιν του στάσιμον, ἐν ἀμικχανία εὐρισκόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ στενοχωρία πλέον τῶν 39 βαθ. Περὶ μεσημβρίαν κατελήφθη ὑπὸ διαθέσεως πρὸς ὕπνον κ' ἐκοιμήθη ἄσπρα. Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ ἐζήτησε καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ προσηλιακὸν, δωμάτιόν του.

Βενετικῶ στόλου διαγραφομένους ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου καὶ κατῆστερωμένους στερεώματος, ἡ λέμβος δὲν εἶχεν ἀναφανῆ ἀκόμη. Παρῆλθε χρόνος τις, ὅστις ἐφάνη μακρὸς εἰς ἀμφοτέρους, καὶ δὲν ἀνεφαίνεται. Ἐπρόκειτο νὰ κάμψῃ τὴν ἄκραν καὶ ἦτο εὐλογος ἡ βραδύτης αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἀνυπομόνουν. Ὁ δεῦτερος μάλιστα ἐξέφρασεν ὑπόνοιάν τινα.

— Καλὰ ἔλεγα ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ προλάβωμεν δυστυχίαν. Τίς ἤξευρε τί συνέβη εἰς τὴν λέμβον, μεταξύ δύο ἀνδρῶν καὶ μιᾶς γυναικός;

— Ὅχι, Μηνᾶ, μὴ ἀνυσοχῆς περὶ τούτου. Ἄλλως δέ, οὐδὲν εἶναι χειρὸν τῆς πραγματικότητος.

Τούτο μεθερμηνευόμενον ἐσήμαινεν· αὐδεύει δυστυχία εἶναι μεγαλειτέρα ἐκείνης ἧτις με ἐπληξεν ἤδη.

Παρῆλθεν εἰσέτι χρόνος τις, καὶ ἡ λέμβος ἀνεφάνη. Ἡ Αὐγούστα ἐκάθητο ἐν τῇ πρύμνῃ συνεσπειρωμένη, τυλιγμένη εἰς τὸ σάλι τῆς καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐκωπηλάτου.

Τί διανοεῖτο ἄρα ἡ γυνὴ αὕτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; ὑπόνοιά τις προσέβαλε τὸ πνεῦμά της. Ὁ εἰς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν τῶν παρακολουθούτων τὴν λέμβον ἴσως ἦτο ὁ σύζυγός της. Τῇ ἐφαίνετο ἀπίθανον, ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον. Ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐπῆλθεν, ὡς φάντασμα μὴ περιμενόμενον, ὡς ἀνάμνησις ταρεῖσα πρὸ πολλοῦ. Ἐπῆρχεν ἐν τοῖς ἐρεπίποις τῆς καρδίας ἐκείνης τόπος διὰ τὸν σύζυγόν της, ὃ ναι, πέσει κρύπτουσι τὰ ἐρείπια! καὶ ἔπειτα

Ἢταν πρὸ τριετίας ἦτο εἰς Γενεύην ὁ Γαμβέττας, ἔτυχεν, εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον νὰ συγκατοικήσουν καὶ ὁ πρίγκιψ Ἰερώνυμος Ναπολέων, ὡς καὶ ὁ Ὁρλεανίδης Δουξ τῆς Ὀμάλης, ἄλλος πάλιν αὐτὸς μνηστήρ. Ὁ Γαμβέττας προσκαλέσας τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ εἶπε: «Πρόσεχε νὰ μὴ συναντηθοῦν οἱ δύο αὐτοὶ καμμιά φορά, διότι ὁ Δουξ τῆς Ὀμάλης εἶναι ἰκανὸς νὰ καταφέρῃ καμμιά γροθιά σ' τὴ μύτη τοῦ Ἰερωνόμου». Καὶ πράγματι ὁ ξενοδόχος διὰ χιλίων στρατηγημάτων κατώρθωνε ποτὲ νὰ μὴ συναντηθοῦν, οὔτε εἰς τοὺς διαδρόμους, οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν οὔτε εἰς τῆς σκάλας οἱ δύο ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ προσδοκῶντες προῖκα ἀς σπεύσωσι νὰ ἀγοράσωσι τὴν κωμῶδιαν τοῦ κ. Βύαγγ. Χ. Παπαγεωργακοπούλου «Ἡ προσδοκία μιᾶς προικός», πωλουμένην παρὰ τοῖς Καταστήμασιν Ἀνδρέου Κορομηλά. Εἶναι καλογραμμένη, καλοτυπωμένη, γεννᾶ εὐθυμίαν καὶ γέλοια, ζεστή ζεστή, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι μία κωμῶδια. Ἡμεῖς ἐγελάσαμεν πολὺ.

Ἐὰν εἴχομεν ὀξυδερκεστέρους Εὐρωπαίους ἀνταποκριτὰς, ἠδύνατο νὰ τηλεγραφῆσουν ἐν καλῇ τῇ πίστει ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐτοιμάζεται νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν γείτονα Ἐπικράτειαν, προχωροῦσαν δηλαδὴ πέραν τοῦ Σιδηροῦ Παλουκίου, τοῦ τελευταίου σημείου τῆς Τρικουπικῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὴν λύσιν καταδιώκονται ἐπίστρατοι. Οἱ διώκται χωροφύλακες εἰσέρχονται εἰς τὰ γυμνάσια, συλλαμβάνουν ἀπὸ τῆς κόμης φοιτητὰς ἐκ Μακεδονίας, τοὺς ὀδηγοῦν γρόνθοις καὶ κοντακίοις εἰς τὸ Φρουραρχεῖον, τοὺς περιορίζουν ἐπὶ ἰκανὰς ὥρας, κἀμουν ἀνάστατον τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους των καὶ ἔπειτα τὸ ἀλλαξοπιστήσαν τουρκοφρουρα-

ὑπὸ τὰ συντρίμματα τῆς καρδίας, ὑπῆρχε τὸ σκοτεινὸν ἄντρον τῆς συνειδήσεως. Τὸ ἄντρον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡχώ τις. Ἡ ἡγὼ αὕτη, ὅσον καὶ ἂν πιεσθῇ, ὅσον καὶ ἂν συμπνιγῇ, λαλεῖ πάντοτε, καὶ σπανίως ἐπιστομίζεται. Τὸ ἄντρον τούτου, φεῦ! ὑπῆρχεν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ στήθους τῆς γυναικὸς ταύτης. Ποῦ διευθύνετο ἡ γυνὴ αὕτη καὶ τί ἐσκόνη; ὑπάρχει βῆμα ὀλισθηρότερον τούτου; ὑπάρχει κρημνὸς κατωφερέστερος; Ἄλλ' ἡ Αὐγούστα εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ καταμετρήσει τὸν κρημνὸν τούτον, καὶ δὲν ἐπτοεῖτο ἐξ αὐτοῦ. Εἶχε μάθει ἤδη νὰ περιφρονῇ ἑαυτὴν καὶ ἔριπτεν εὐκόλως πέπλον ἐπὶ τῆς διανοίας της.

Εἶχεν ἄρα φυσικὸν τι ὁ ἔρωσ τῆς Αὐγούστας; Ἄγνοῶ. Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἠδύνατο νὰ νομισθῇ ὡς προερχόμενος ἐξ ἐπιδῶν καὶ ὡς ἔργον βασκανίας καὶ μαγείας, ὡς καὶ ἐνομισθῆ. Καὶ θά ἦτο εὐτύχημα ἂν ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἦτο καὶ εἰς ἡμᾶς δυνατή. Ἀλλὰ ποσπανῶς διατάραις τις ἀνεξήγητος εἶχε συμβῆ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῆς. Πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν Βενετὸν, εἶχε εἰρηνικῶς καὶ οὐδ' ἠρώτα ἑαυτὴν ἂν ἦτο εὐτυχίς. Εἶχε μόλις νυμφευθῆ πρὸ δύο ἐτῶν. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἀνὴρ κατὰ πάντα λόγον ἀξίος συμπαθείας. Ἦτο γενναῖος καὶ ἐνάρετος. Ἦτο κατὰ πέντε ἔτη πρεσβύτερος αὐτῆς, δεκαοκταετοῦς οὔσης κατὰ τὸν γάμον. Ὡς ἀνὴρ ἦτο ὠραῖος· εἶχεν οὐχὶ κανονικοὺς τοὺς χαρακτήρας, τὸ βλέμμα ἀστράπττον καὶ τὴν ἐπιδερμίδα μελαγχροῖνῃ. Ἐδέσποζε τοῦ εἴκου καὶ ἐδέσποζετο ὑπὸ τῆς γυναι-

χείον τούς αποπέμπει ευγενέστατα με έν άλλο γυαλις όλντου.

Και έπειδή όλαι αί πράξεις τής έξουσίας φέρουσι δυστυχώς επιδημικών χαρακτήρα, τό Μακεδονικόν κρούσμα δέν περιωρίσθη είς τούτο· έδιπλασιάσθη.

Με τήν διαφοράν ότι αντί χωροφύλακος τήν φοράν αυτήν έχομεν τόν πρωτεξάδελφόν του, αστυνομικόν κλητήρα.

Έβρόν νεανίαν εκ Μακεδονίας μαθητήν γυμνασίου συλλαμβάνει προχθές· επί τής ‘Οδοϋ Σταδίου κλητήρ αστυνομικός και του αρχίζει τέτοια γροθοπατινάδα, ως να του έφόνευσεν ο νεανίας τρεις τό ολιγώτερον πατέρας. Του σπατάς διόπτρας τάς όποιάς έφερε· του ρίχνει τό καπέλλο κάτω· και αφού έφερε τό θυμά του είς τοιαύτην κατάστασιν ανοίγει τότε τά στραβά του, βλέπει ότι δέν είναι αυτός τόν όποϊόν ήθελε να γρονθοκοπήσιν, και αρχίζει να του ζητή συγγνώμην. Είς επίμετρον δε τής ίπποτικότητος αυτού, βγάξει πέντε έξ δεκάρας τάς όποιάς ζητεί να δώση είς αποζημιώσιν τών γυαλιών. ‘Ο νεανίας μόλις λυτρωθείς έσπευσε να μεταβή είς τό δωμάτιόν του προς μελέτην του Συναγματικου δικαίου του κ. Σαριπόλου.

Έχομεν και άλλο κρούσμα :

‘Ο βουλευτής Δεσδαδείας κ. Παπκσταθόπουλος διήρχετο προχθές νύκτα από τής Διευθύσεως τής αστυνομίας, και είδε, και ήκουσεν ένα βραχνομέθυσον αστυνομικόν κλητήρα δέροντα άνηλεώς δύο τρεις καλλίστων οικογενειών νέους, τούς όποϊους είχε συλλάβει και έδηγήσει είς τό κρατητήριον ως έυρεθέντας παρά τήν άδειαν του κ. Κοσονάκου είς τό κέφι.

Και τώρα θρήνει, ίησούτα Αϊών, και επιτίμα και φρύ-

απτε και κουφολόγει εναντίον τών Βουλευτών ως μη συνεργομένων και παραλούντων τήν πολιτειακήν μηχανήν ! !

Ποίαν βρέ, μηχανήν ; Τήν ξυλομηχανήν του Κοσονάκου, τήν πεταλομηχανήν τών χωροφυλάκων ή τήν χρυσομηχανήν τών όμογενώνσου !

Αϊσχος όμως και είς τήν νεολαίαν του Πανεπιστημίου και τών γυμνασίων οϊτινες ούτε δια μιās έγγράφου ή προφορικής ή χειρικής διαμαρτυρήσεως δέν βοώσι κατά τής άτιμώσεως ενός εκ τών ιδικων των εναντίον τοιούτων σκυθάλων τής έξουσίας. Που είναι τό αίμά της ; Πύον ! Που είναι τό αίσθημά της ; Άχυρον ! Που είναι ή κραυγή της ; ‘Ρόγγος ύπνου ! Αϊσχος ! Αϊσχος !

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ούτε χθές· ή ώραία λιακάδα, ή ασθένεια του Κουμουδούρου, ο φόβος τών φόρων, τό άρθρον τής ‘Εφημερίδος και τά δάκρυα του Αϊώνος έκαμνν πάλιν να λείψουν περι τούς είκοσι ύπουργικοί και άλλοι τόσοι αντιπολιτευόμενοι και να μη γίνη άπαρτία. ‘Η Νέα ‘Εφημερίς έχει δίκαιον : Δέν ύπάρχει κυβέρνησις.

κός. Τήν ήγάπα, ως ήδύνατο να τήν αγαπήσιν, μετ' ευσεβούς έρωτος. Αύτη δε ήτο τιμία γυνή. ‘Ητο περιπαθής, τρυφερά, συνετή και φιλόνηρωπος. Ουδέποτε ήδύνατο να παρεκτραπή. Κατά τούς αρχαίους χρόνους ήθελε τήν νομίσει τις ως τήν μόνην θυγατέρα τής θεάς ‘Εστίας, συνελθούσης μετ' ευτυχούς τινος θνητού. Τίς ήδύνατο να τήν αποπλανήσιν ; Νύκτα τινά, ο σύζυγός της είχε εισαγάγει ξένον τινά είς τήν οικίαν. ‘Ο ξένος ούτος τήν είδε διαβαίνουσαν, και χωρίς να είξεύρη μετά βεβαιότητος τίς ήτο, τήν παρεκλούθησεν. ‘Ανέβη κατόπιν αυτής είς τόν αρχαίον εκείνον πύργον, τόν έχοντα τοσοϋτον φανταστικήν φήμην. ‘Ητο περι τά μεσάνυκτα, ήτο ή ώρα τών φασμάτων και τών έρώτων· τήν είδε· τή έπροξένησε τρόμον, τή ενεποίησε συμπάθειαν. ‘Ηράσθη αυτής. Συνέλαβε τό σχέδιον του να τήν άπαγάγη. ‘Εξετέλεσε τό σχέδιον τούτο. Τήν άπήγαγε χωρίς να έχη βεβαιότητα ότι ήγαπάτο. Είξευρε μόνον ότι τήν ήγάπα έμμανώς. Τίς ήδύνατο να πιστεύσιν ότι αύτη, καιπερ δια του δόλου άπαχθείσα ύπ' αυτόν, έμελλεν ουχι να τόν αποστραφή, αλλά να τόν αγαπήσιν ; Και όμως τόν ήγάπα ήδη. Δέν είναι ταύτα μυστήρια ; ‘Αλλ' ουχι, δέν είναι μυστήρια. Είναι ή αιωνία τάσις τής ανθρωπίνης καρδιάς είς τό ναγαπά πάν τό μισητόν. Μη άνακράξητε κατά τής βλασφημίας ταύτης, δέν είναι βλασφημία. Είναι αλήθεια. ‘Αρρηνήσατε ύμās αυτούς. Ουδείς έχει πεποιθισιν προς πάντα, όσα λέγετε εκτός του στόματος. ‘Όσα

λέγετε προς ύμās αυτούς, εκείνα είναι αληθή. Τίς αγαπά τήν άρετήν ; ουδείς. Πάντες αγαπάτε τήν κακίαν. Ουχι μόνον τήν αγαπάτε, αλλά τήν θαυμάζετε. Ουχι μόνον τήν θαυμάζετε, αλλά τήν θυμιάτε. Καλώς έχει. Ουδείς φθόνος. Ουδόλωσ μάς ενδιαφέρει τούτο. ‘Αλλως δε, άρκεί ότι πάντες, ως προς τούτο έχομεν αποχωρώντας λόγους ίνα θαυμάζωμεν ήμās αυτούς.

‘Επέστη ο καιρός τής αυτολατρείας, και πάσαι αί άλλαι θρησκείαι κατηργήθησαν. ‘Αρκεί να τρέψη τά πάθη του εκαστος, και προς τί χρησιμεύουσιν αί άλλαι λέξεις ; — ‘Εν τούτοις ή άτυχής Αύγουστα δέν είχε πάθη ουδ' έτρεφε τοιαύτα. ‘Ητο άθώα. ‘Αλλά ποία βασκανος μοίρα, παρέστησεν ενώπιον τών οφθαλμών της τόν Βενετόν εκείνον ; Ούτος τήν εκυρίευσεν ως έξ έφόδου, τήν έλαβεν άνευ δρων. Τήν ήμάλωτισε χωρίς να δέχηται λύτρα. Αύτη έθαψε πάσαν άνάμνησιν, έπέβαλε σιγήν είς πάσαν τύψιν και ήτε ευτυχής ; να μένη παρ' αυτόν. ‘Αλλ' εντός ολίγου εννόησεν ότι δέν ήδύνατο να πληρώσιν τό κενόν καρδιάς πλεούσης εν τω άχανεί και ακούσης. ‘Ενόησεν ότι εκείνος ήτο άπιστος, ότι δέν ήγάπα, ότι έφέρετο πανταχόσε. Τότε δέν ήδύνατο να μένη παρ' αυτόν, δέν ήδύνατο όσαύτως να επανέλθη προς τόν σύζυγον της. Που να καταφύγη ; Πάσαι αί θύραι ήσαν κεκλεισμένοι προς αυτήν. ‘Υπήρχε κατ' εκείνους τούς χρόνους μία πύλη ευρύχωρος, πανδέγμων, εν κοίλον άμέτρητον.

(Ακολουθεί)